

İyiler ve iyilik iyiliğin bitmez nefesi evvabin namazı?

Estağfirullah, Estağfirullah, Estağfirullah el-azim. Estağfirullah, Estağfirullah.
Bismillahirrahmanirrahim. Euzübillahimineşseytanirracim, Bismillahirrahmanirrahim.
Allahümme salli ala seyyidina ve sellim ve barik ala seyyidina Muhammed. Ve sellim ve sellim
ala seyyidina Muhammedin ve ala ali seyyidina ve nebiyyina Muhammed. Allahümme salli ala
seyyidina Adem aleyhisselam, seyyidina İdris aleyhisselam, seyyidina Nuh aleyhisselam,
seyyidina Hud aleyhisselam, seyyidina Salih aleyhisselam, seyyidina İbrahim aleyhisselam,
seyyidina Lut aleyhisselam, seyyidina İsmail aleyhisselam, seyyidina İshak aleyhisselam,
seyyidina Yakup aleyhisselam, seyyidina Yusuf aleyhisselam, seyyidina Eyyub aleyhisselam,
seyyidina Şuayb aleyhisselam, seyyidina Musa aleyhisselam, seyyidina Harun aleyhisselam,
seyyidina Davud aleyhisselam, seyyidina Süleyman aleyhisselam, seyyidina Yunus
aleyhisselam, seyyidina İlyas aleyhisselam, seyyidina Elyesa aleyhisselam, seyyidina Zülkifl
aleyhisselam, seyyidina Zekeriya aleyhisselam, seyyidina Yahya aleyhisselam, seyyidina İsa
aleyhisselam... Ve ala alih ve sahibi ve ecmain ve salatü ve selamü aleyke ya seyyidil mürselin.
Allahümme salli ala seyyidina ve nebiyyina Muhammedin ve ala ali seyyidina ve nebiyyina
Muhammed.

Rabbül Alemin'in selamı, rahmeti, bereketi hepimizin üzerine olsun inşallah. Rabbime binlerce
kez hamd, binlerce kez şükür.

Bu akşam inşallah önce iyiler ve iyilik, yani iyiliğin bitmeyen nefesinden bahsedeceğiz ve sonra
aslında dönüş, iyiliğe mi dönüş yoksa Rabbül Alemin'e dönüş olan Evvabin namazının hikmetini
anlatmaya çalışacağım inşallah.

Öncelikle; ben gerçekten iyi bir insan mıymış? Yoksa sadece kötü biri olmamaya çalışan bir insan
mıymış? Diye bir kendimize soru sormamız gereklidir. Yani biz aslında iyi bir insan mı olmaya
çalışıyoruz yoksa kötü olmamaya mı çalışıyoruz? Çok ince bir çizgi aslında. İyilik bazen insanın
kendi kendini kandırdığı bir alan da olabiliyor. "Ben kötüyü yapmıyorum" demek güzel ama Allah
bizden daha fazlasını istiyor. Rabbül Alemin bizden iyilikte yarışmayı istiyor.

İyilik, iyilik, iyilik... Acaba iyilik nedir? İyilik sadece yardım mıdır? Yoksa kalbin bir hali midir?
Kardeşlerim, iyilik sadece birisine para vermek değildir. İyilik bazen ufacık bir tebessüm bile
olabilir. Bazen bir yetimin, bir öksüzün başını okşamaktır. Bazen de bir selam vermektedir, bazen
de gönlü kırık birinin gönlünü almaktır. Bazen de bir susmaktadır.

Bir Hadis-i Şerif'te: "*Kardeşini güler yüzle karşılaman sadakadır.*" Bakın dinimiz iyiliği sadece
maddi şeylere sıkıştırmıyor. Çünkü insanın bazen ekmekten önce nefese ihtiyacı vardır. Bazen
paradan önce şefkate ihtiyacı vardır. Güler yüz, bir insanın içindeki yükü hafifletir. Karşınızdaki
insanın size sürekli tebessüm ettiğini düşünecek olursanız, siz de o tebessümde kalbinize
doğu yayılan bir ışık, bir huzur görürsünüz. Bazen o küçük bir tebessüm birçok kapayı da
bizlere açar.

Bugün birine iyilik yaptıgımızda, bu iyiliği yaparken içimizden geçen duyguya ne oluyor? "Allah razi
olsun" desinler mi? Yoksa "Allah görsün yeter" mi? Kardeşlerim, iyilikte niyet iyiliğin kalbidir.
Niyet bozulursa iyilik şekele döner. Şekil de bazen insanı kibre doğru iter. Kibir de şeytandandır.
Onun için iyiliği kalben yapmamız gereklidir. Bir iyiliği en çok ne büyütür dersiniz? Parası mı?
Büyüklüğü mü? Yoksa samimiyeti mi? Evet, samimiyet çok önemli. Çünkü Allah iyiliğin
fotoğrafına değil, kalbine bakar, niyetine bakar, samimiyetine bakar.

Bakara suresinde: "*İyilik yüzlerinizi doğuya batıya çevirmeniz değildir. Asıl iyilik Allah'a iman eden, malını akrabaya, yetime, yoksula veren, namazı dosdoğru kılan, zekâti veren, sözünde duran, darlıkta sabreden kimselerdir*" diyor Bakara suresinde. Aslında bu ayet bize bir iyiliğin haritasını çiziyor. İman var; Allah'a güven. Ahlak var; sözünde durmak ve sabır. Paylaşmak; yetimler, yoksullar, yolda kalmışlar. İbadet; namaz ve zekât. Yani iyilik sadece "ben iyi niyetliyim" değil; iyilik hayatı yayılan bir istikamettir.

İyiler peki kimlerdir? Allah kime severim diyor? Bakara suresinde: "*Şüphesiz Allah muhsinleri sever.*" Muhsin, muhsin ne demek? Muhsin, iyiliği güzel yapan ve iyiliği Allah için yapan demektir. İyiliği bazen herkes yapar ama muhsin, iyiliği incitmeden yapar. Gösterişe dökmeden yapar, başa kakmadan yapar. Bir kardeşimize yardım ediyoruz, sonra bir cümleyle kırıyoruz... Kirdığımız o bir cümle iyiliği ortadan kaldırıyor. Yine Zilzal suresinde: "*Kim zerre kadar hayır yaparsa onu görür.*" Zerre kadar... Yani toz tanesi kadar. Bazen küçük sandığın bir iyilik birinin hayatında büyük bir kapı olur. Allah'ın defterinde hiçbir hayır silinmez.

Bazen bir iyilik yapıyoruz ama sonra üzürüyoruz. "Kimse kıymetimi bilmedi" diyoruz değil mi? Peki kendimize sorsak; biz iyiliği kimin içini yapıyoruz? İnsanlar için mi? Ahmet için mi? Ayşe için mi? Fatma için mi? Biz iyiliği Allah için yapmalıyız. "Allah görsün yeter" demeliyiz. Bir Hadis-i Şerif'te: "İyilik güzel ahlaktır" diyor. Yani bu hadiste aslında çok derin bir mana var. İyilik sadece yapmak değil, insan olmaktadır. Güzel ahlak; öfkeyi yutmak, dili tutmak ki dil ne yazık ki bizi her zaman geriye doğru çeken şeydir. Kalp kırmamak, affetmek, haksızlık yapmamaktır.

Peki hiç şöyle bir şey oldu mu? Bir iyilik yapmaya niyet ettiniz ama sonra vazgeçtiniz. Değil mi? Bazen niyet ederiz sonra vazgeçeriz. O an sizi vazgeçiren neydi? Üşengeçlik mi? Nefsiniz mi? Yoksa "ben mi uğraşacağım" duygusu mu? Bunu doğumuz yaşıyoruz gündelik hayatımızda, yaşantımızda. Ama iyiliğin önündeki en büyük engel bazen dış düşman değil içimizdeki ertelemedelerdir. Niyet halis, akibet hayır. Biz niyet ettiğimiz zaman bir iyiliğe vakit kaybetmeden bunu yapmamız lazım.

Dolayısıyla sizlere şöyle bir kissadan bahsedeceğim: Peygamber Efendimiz (s.a.v.) şöyle anlatıyor; Günahları çok olan bir kadın vardı. Yolda yürüyordu. Susuzluktan da kıranan bir köpeği gördü. Sonra ayakkabısından içeresine kuyudan su doldurup köpeğe verdi. Allah onu affediyor. Aslında iyilik insanı kötü günahlarda işlete, burada arındırdığını görüyoruz. Yani "ben bittim" dediğim yerde Allahu Teala bize rahmet kapısını açıyor. İyilik ise her canıyla yapılır. Sadece insana değil. Merhamet imanın meyvesidir. Merhamet çok önemlidir. Merhamet etmeyene merhamet edilmıyor. Allah affetmek istiyor. "Kulum bir şey yapsa da onu affetsem, onu müjdelesem, onu cennetme alsam" diye Rabbül Alemin aslında bir nevi bahane arıyor. Allah, rahmetle her şeyi karşılıyor.

Peki, biz iyilik yapıyoruz. Yakınlarınıza incitmeden iyilik yapabiliyor muyuz? Çünkü bazen dışarıya güleriz evde kalp kırarız. Bunu da iyi düşünmek lazım. Herkes bazen bu cümlede çocuğunu düşünüp, bazen eşini, bazen annesini, bazen babasını. Çünkü hiçbir zaman dışında iyi görünüp evde farklı görünmemek lazım. Rahman suresinde: "*İyiliğin karşılığı ancak iyiliktir*" diye buyuruyor Rabbül Alemin. Dünyada herkes sana iyilik yapacak demiyor. Bazen iyiliğin karşılığı dünyada gelmez. Ama Allah katında iyilik mutlaka iyilikle karşılaşır. Allah iyiliği karşıiksız bırakmaz. Kimi zaman dünyada huzur verir, kimi zaman ahirette büyük bir mükafat verir. Rabbül Alemin kulu için en hayırlısını verir. En hayırlı zamanda, en hayırlı yerde. Sakın haşa! "Bu ne zaman olacak, ne zaman oldu?" Biz aciziz. Rabbül Alemin en hayırlısını, en hayırlı zamanda, en güzel zamanda bizlere verir. Biz buna iman ettik. Rabbül Alemin kulunu seven, kuluna merhamet eden... Hele ona bir adım attığında ona karşılığında dünyalar ne demek, ahiretini bile veren.

Rabbül Alemin sadece ve sadece kulunun bir adım atmasını bekliyor. Kur'an "zerre kadar hayır" diyor ya; sizce biz zerre kadar iyiliği küçümsedigimiz için mi bazen iyilikten kaçınıyoruz? Bunu da düşünmemiz gerekir.

Şimdi iyiliklerden bahsettim, iyi olmaktan bahsettim. Sıra geldi Evvabin namazına. Rabbül Alemin kulu için o kadar farklı yollarda o kadar farklı şeyler bahsetmiş ki... Biz kullarını,ulları baze tembellik mi diyelim yoksa gevşeklik mi diyelim... Hatalara düşüyoruz. Ama Rabbimin merhametine sığınıyoruz ve öğreniyoruz.

Evvabin namazı aslında işin kalbidir. İyilik sadece dışarıya akan bir şey değil, içeriyi de diri tutan bir nefestir. İnsan gün içinde yorulur, savrulur, bazen sözü sertleşir, bazen kalbi bulanır. Çünkü günlük hayatı birçok söyle, birçok görüntüye, birçok da kalbi kıran, kalbi yoran şeylerle karşılaşır. İşte Rabbül Alemin kuluna dönüş kapılarını açıyor. O kapılardan biri de Evvabin namazı. Elhamdülillah.

Evvabin, Allah'a çokça dönenler demektir. Ankebut suresinde: "**Namaz hayasızlıktan ve kötülükten alıkoyar**" diyor Rabbil alemin. Namaz insanı melek yapmaz belki ama kalbi diri tutar. Günaha razı olma halini kırar. Kalbe utanma, haya ve dönüş duygusu verir. Evvabin namazı akşamla yatsı namazı arasında, "dönenlerin namazı" diye söylenir. Kardeşlerim, akşam vakti tam bir geçiş vaktidir aslında. Gündüz bitiyor değil mi? Gece başlıyor. İnsan yorgun oluyor, dünya sesi artıyor. Şeytan en çok bu aralarda fısıldar: "Boşver, çok yorgunsun, dinlen biraz."

Maneviyatta da gün ikindiden ikindiye dönüyor. Onun için bu akşam vakti çok önemli ve kıyametin de akşam vakti kopacı söyleniyor. Dolayısıyla şeytan kulaklara, beyne, akla olabildiği kadar bu zaman diliminde fısıldar. Evvabin ise şunu der: "Ya Rabbi yoruldum, sana geldim."

Ağrı olunca Allah'a yakınlaşma isteğimiz mi artıyor yoksa dünya meşgalesi mi? İşte bu yüzden bu vakit çok önemli. Bir Hadis-i Şerif'te akşam namazından sonra kılınan nafile namazın faziletine dair bazı rivayetler var. Akşamın o aralığında Allah'a dönen rahmetle karşılaşır. Burada aslında amaç matematik gibi bir sevap hesabı değil de asıl amaç kalbin Allah'a dönmesi. Çünkü Evvabin ismiyle bile bunu söylüyor. Evvabin, Allah'a dönenlerin namazı. Peki biz gün içinde Allah'tan uzaklaştığımızı fark ediyor muyuz? Ve fark ediyorsak dönmek için bir adım atıyor muyuz? Bir adım atıyor muyuz? Çok önemli.

Bu Evvabin namazının en büyük hikmeti de aslında kalbimizin temizlenmesidir. Bizler her şeyi doğru yapsak bile gün içerisinde kalbimiz kirleniyor. Kir derken; bazen içimiz sıkılıyor, bazen huzursuzluk oluyor, bazen ağrımız oluyor, bazen pişmanlıklarımız oluyor, bazen bir yük hissi oluyor. Birçok söyle karşılaşıyoruz. Kimseye bazı şeyler anlatamıyoruz ama içimizde bir şeyler büyüyor. İşte Evvabin namazı ruhun banyosu gibi. Akşam namazı sonrası kılınınca insanda söyle bir his oluşuyor: "Tamam, ben Rabbimle konuştum, içimi döktüm, yüküm hafifledi" diyor.

Peki neden akşamdan sonra? Çünkü biz sabah kalkıyoruz, planlar yapıyoruz, koşturmacamız oluyor. Çocuklar oluyor, okul oluyor, iş oluyor, telefonlar oluyor, bir telaşımız oluyor. Ve gün içinde karışınca insan farkında olmadan sabırsız olabiliyor. Bazen kırcı cümleler de konuşabiliyoruz. Bazen kalbimizi yoran düşüncelere de dalabiliyoruz. Bazen namazımızı da aceleye getirdiğimiz durumlar oluyor. Bazen hiç kılmasa bile içi sızlıyor insanın. Sonra birden akşam oluyor. Akşam vakti çok ilginç değil mi? İnsanın içine bir gün bitti duygusu geliyor. Ve bu duygunun iki yönü var: Ya dağılırız ya toparlanırız. Dağılırsak "Of, bugün de geçti işte" deriz, telefonu elimize alırız, boş boş dolaşırız, televizyona bakarız gibi gibi. Ama toparlanmak, yani

İşte Evvabin namazı tam buraya koyulmuş. Allahu Teala diyor ki: "Gün biterken, daha gece tam başlamadan benim kapımı çal."

Çok güzel bir şey var. Akşam namazını kıldık ya, Evvabin namazı şu demektir: "Ya Rabbi bugün beni yaşattığın için sana teşekkür ederim. Ya Rabbi ben nefes alabildiğim için sana teşekkür ederim. Ya Rabbi yürüyebildiğim için sana teşekkür ederim. Ya Rabbi çocuklara bakabildiğim için sana teşekkür ederim." Yani bir şükür. Rabbil alemine teşekkür ve şükür. Ona bir dönüş. "Ya Rabbi bugün hatalarım olduysa beni affet diyorum. Ben bazen kendime yakışanı yapamadım ama senin merhametine güveniyorum. Senin rahmetine güveniyorum ve sigınıyorum." Bu yüzden Evvabin namazı hem şükür hem istigfar içeriyor.

Dediğimiz gibi şeytanın en sevdiği saatler de bu saatlerdir. Birçok şeyi kulağımıza fısıldar. Yorgunluk bunlardan en basitidir. Akşam namazının da maneviyatta özel bir şeyi vardır. Akşam vakti sadece günün sonu değil, aynı zamanda fanilik hissi verir. Yani güneş batıyor, ışık azalıyor. İnsan ister istemez bazı duygulara kapılıyor. "Ben de böyle batacağım" diye. O yüzden akşam vakti ibadeti çok kıymetlidir. Evvabin namazı da bu kıymeti büyütlen bir ibadettir.

Evvabin namazının aslında hikmetlerinden bir tanesi de istikrar öğretmesidir. Bu da çok önemli bir şey. Bir insanın imanı sadece büyük işlerle ölçülmez. Bazen 6 rekatlık sessiz bir namaz... 6 rekatlık sessiz bir namaz... Işığın kapatacağınız... İki damla gözyaşı... İki damla gözyaşı. Gözyaşı, gözünden yaş damlayan bir kulun artık Rabbül Alemin ile arasına kimse giremez. Sonra içten bir dua. İşte aslında sohbetin başladığı, Rabbül Alemin ile kulun konuşmaya başladığı an. Ne güzel bir an. Elhamdülillah.

Allah katında bu çok büyüktür. Çünkü biz Rabbül Alemine bu namazla dönüyoruz. Ve Allahu Teala bunu çok sever. Allah'a dönüş, kulun en güzel halidir. Evvabin namazını kılan bir insanın, alışkanlık haline getiren birinin içinde zamanla çok farklı şeyler olur. Alışkanlıktan kastımız eğilip kalkma değildir. Bunu kavuşmaya ya da sılaya dönmeye... Ya da evet, ben birazdan sevgiliyle buluşacağım, onunla konuşacağım şeklinde bir alışkanlık bu. Yani olur ya, gençliğimizde aşık olmuştur her insan. "Ay ben buluşacağım, onunla görüşeceğim" diye bir hazırlık olur, bir heyecan olur. Aslında bu heyecan Rabbül Alemin'in karşısına çıkıp onunla sohbet etme heyecanının binde biridir. Biz de aynı heyecanın farklı versiyonlarıyla Rabbül Alemin'in karşısına çıkacak şekilde buraya bir hazırlık yapmamız lazım. Bu Evvabin namazını belli bir süre yaptıktan sonra insanlarda görünen farklı haller bulunur. Bunlardan bazılarını şöyle sayabiliriz, aslında kendimizde de görebiliriz: Çok sakin olurlar. Tebessüm ederler. Sabırlı olurlar. Kırılsalar da çok çabuk biter, kırgınlıkları çok kısa sürer. "Ben Allah'a dönerim" gücünü hisseder, hiçbir şeyden korkmaz. Geceye huzurla girer. Vicdanı tertemizdir. Çünkü kalp gün içinde biriktirdiğini akşam temizliyor ve boşaltıyor.

Evvabin namazı aslında düşün bir evdesin... Yani hep birlikte Evvabin namazı için bir olaya girdiğimizi düşünün. Kapıda bekleyen bir anne var -bu misal olarak verelim-. Gün boyunca hata yapmış bir çocuğu, kapıda da bir anne bekliyor ve akşam oluyor. Ve sessizce gidip kapıyı çalışıyor o. Kapıyı anne açıyor. Hiçbir şey demiyorsun ama zaten anne bunu biliyor diyor ki: "Gel, hoş geldin." Aynısıdır. Rabbül Alemin bizim her anımızı, her yaptığımızı zaten biliyor. Biz akşam olunca o kapıya geleceğiz. Kapıda bekleyelim. Sessizce dursak da kapıyı çalalım. Rabbül Alemin bizi biliyor. Ve amenna ve saddakna diyorum ki bize "Gel" diyecek. "Hoş geldin ey kulum" diyecek. İşte Allahu Teala bu kadar büyük, bu kadar kulunu seviyor.

Bir kısza daha anlatmak isterim. Hazreti Ömer (r.a.) gece dolaşırken çocukların ağladığı bir ev görüyor. Bir kadın tencereye taş koyuyor ve onu kaynatıyor. Çocuklar da tencerede yemek

kaynadığını görüyor. Ve Hazreti Ömer bunu görüyor ve Hazreti Ömer bu öksüzlerin, yetimlerin sıkıntılarını gideriyor. Aslında bu kissada çok detaylı vermedim ama iyilik vakit olunca değil de ihtiyaç olunca yapılır. Merhamet "benim görevim değil" demez. İyilik insanın vicdanını ayağa kaldırır. Dolayısıyla bizim gecemiz de ibadetle ve iyilikle geçerse kalbimiz de başka bir kalp olur.

Biz bu gece bir adım atalım. İyilik bir kez yapılmıca biten bir şey değil. İyilik nefes gibi sürerse insanı inşa eder. Evvabin namazı bitmeyen nefes gibi, günün yükünü kalpten indirir. Bir insanın kendine yapacağı en büyük iyiliklerden biridir. Kendinize iyilik yapmak istiyorsanız Evvabin namazınızı kılmakla başlayabilirsiniz. Bugün niyetimizi alalım. Ama "bugün değil, yarın", "yarın değil, sonraki" gibi bahaneler ya da düşünceler aklımıza girdiği zaman bilin ki bunu ya şeytan ya nefis getiriyordur. Hemen, hemen şu anda, hemen bugün hayatı geçirmemiz lazım.

İyilik içinde bir gönül almak mı, bir özür dilemek mi, bir sadaka vermek mi, Evvabin'e başlamak mı? Aslında hepsini birden yapabiliriz. Bir kardeşimizin, bir akrabانızın gönlünü almak... Bırakın önce siz isteyin, siz gidin, nefsinize uymayın. Özürse özür, gönül almaksa gönül almak... Bunları yapın. Sadaka; bir sadaka bin bela defedermiş. Ama Evvabin'de de sevgiliye kavuşma vardır. Bu da bizim hem kendimizi hem de Rabbimizin katındaki değerimizi çok farklı yerlere çıkaracaktır. Yaptığımız her iyiliği Allah rızası için yapacağız. Allah'a kavuşmanın ya da ulaşmanın kapılarından bir tanesi de Evvabin namazıdır. Kılacağımız bir 6 rekatlık namaz sonucunda gözümüzden damlayacak olan iki yaş ve sonrasında dua kapısıyla da Rabbül Alemin'in inşallah huzuruna çıkıştıktan sonra niyetimizi, dualarımızı yapmış oluruz.

Rabbül Alemin bizi iyiler zümrəsine dahil etsin. İyiliği bize sevdırsın, iyilikten ayırmasın. Kalp kırmaktan bizleri alık koysun. Kırdıysak da tamir etmeyi bizlere nasip etsin. Akşamla yatsı arasında Evvabin ile gönlünü yıkayan, gönlümüzü yıkayan kullardan olmayı nasip etsin. Evlerimizde huzurun, kalplerimizde ferahlığın oluşması için de Rabbül Alemin inşallah bizleri bu sohbet üzerine güzel kalplerimizle inşallah katına, huzuruna çıkmayı nasip etsin. Amin.